

2n premi

Els nou negrets (o per esmorzar nou estrellats)

Jofre Milà Sampera

Per llegir la narració completa:
<http://nombresficcio.blogspot.com>

L'impossible no pot haver passat,
per tant *l'impossible* ha de ser possible malgrat les aparences
– Agatha Christie

La veritat dels «monyos»

Lucía. 9:00 AM

Aquella iaia tafanera em tenia farta.

Cada dia, quan sortia del cotxe per anar a la feina contenta i cantant, me la trobava allà, vora la porta, asseguda en aquell balancí de fusta que no parava de grinyolar. I llavors, l'ànima em queia als peus.

Segons el dia, sentia molt fluixet unes tètriques paraules, «hola, prenda», en prou feines, audibles. Em feia por.

Començava a caminar, però no apartava mai els ulls d'aquella donota. Intentava no desviar-li la mirada fins que no girés la cantonada, perquè si et distreies, de sobte, te la trobaves allà, rere teu, un altre cop.

Tant se val on anassis, sempre hi havia un racó on poder-se amagar, i t'esperava. Davant d'una porta. Sempre. Gronxant-se.

Es desplaçava amb la cadirota de fusta i, si no filaves prim, de cop i volta, com un mosquit imprevist, la veia ja penjada dels meus cabells. Jo l'espantava amb la mà i marxava tot remugant entre dents postisses i aixecant la seva mà arrugada i amenaçadora.

El pitjor era aquells dies de feina folla en què el telèfon no parava de sonar i, és clar, no podia estar pendent d'ella constantment. En els moments d'estrès contingut, tinc el

Fotografia EsteveGG

costum de fer-me un monyo i subjectar-me'l amb el primer llapis que trobo per sobre la taula. I un dia, allò va ser la meva perdició.

Després de la feina, vaig anar a buscar el meu cotxe, i després de fer una última ullada a les meves espatlles, vaig veure el balancí de fusta buit, però encara bellugant-se, calent.

Va ser en arribar a casa, quan em vaig posar el pijama i em vaig desfer el monyo... Sabeu qui hi havia allí dins? Sí! La iaia tafanera, la que remugava com si portés nous mastegades a la boca. Horrible, d'ensurt, per no dormir, per plorar.

Latituds

Jofre. 10:30 AM

El bar estava ple de gent més baixeta que jo. Me'ls mirava per sobre el cap. I això no fa gens de gràcia. Quan ets tan alt, no veus gaires coses agradables. Molt de pèl, això sí. I altres coses... Per exemple, veus forces clarianes i tirabuixons bruts, d'aquells en pla «rastafari» que fan pudor. De tant en tant, em quedo mirant els rínxols d'algú, per veure si pel foradet o per l'esclatxa que deixen els rínxols entre si, hi treu el cap algun animaló petit. De moment, no hi ha hagut sort.

Res de res. Cap ocellet polític i lluent hi ha fet niu allà.

Us n'heu adonat com se t'arrapa la gent, pel davant i pel darrere, per exemple mentre fas cua per demanar un cafè amb llet? No m'agrada gens aquesta sensació d'opressió. No m'agrada que el meu nasset hagi de pasturar aquells camps plens de caspa nadalenca, semblen ben bé camps de blat que ja han fet una gran producció de farina. Un dia vaig esternudar, amb força, estridentment, i vaig descobrir empíricament que a la gent no li agrada notar en els seus caparrons, una petita pluja monsònica.

Aquell matí vaig demanar el cafè, vaig pagar, i quan em dirigia a assegurar-me en una taula neta, que hi havia al ben mig de la sala, el vaig veure a ell. En aquella taula hi restava assegut un noi que em mirava amb cara de babau. Jo me'l vaig quedar mirant astorat, amb la tassa a la mà, ben quiet, com quan vas per la selva i et trobes una fera carnívora que et vol menjar. No em podia moure, aquella mirada..., em vaig quedar petrificat, en silenci.

El noi, sense moure el cap, m'observava amb aquells ulls tan grossos de gripau, els bellugà a esquerra i a dreta i, després de baixar la mirada, es desentaforà el dit de dins el nas. Feu un sorollet com a buit, com quan treus un dit xopat d'una ampolla. De cop i volta, em vaig sentir alliberat i vaig poder seguir el meu camí. Mira que n'hi ha de gent estranya pel món!

Malnascuts

Diego. 12:00 AM

Allò no era un somni, però més hagués valgut que ho fos. Davant dels assistents, un públic complicat. Amb prou feines havia dormit i, per postres, els meus companys d'oficina m'havien preparat una de les seves bromes pesades. M'havien posat alguna cosa al cafè amb llet. Quelcom psicotròpic o pastilleta bruta. El cas era que, o feia la conferència magistralment, o em fumien al carrer.

Des d'un racó, veia aquells malparits rient per sota el nas, xiuxiuejant.

Redeu consagrat!, quin mal de panxa!, i jo a dalt d'aquest faristol, encorbatat, engominat i suat com un pollastre abans de ser cuit i menjat.

Em vaig fregar els ulls. Havia de dir alguna cosa a aquella gent.

Estaven impacients. Ja feia un parell de minuts que estava palplantat com un pal d'escombra, estàtic, rígid, amb la mirada perduda a l'infinit. En realitat, després, em vaig adonar que estava mirant fixament una dona de la tercera fila més lletja que un pecat. Semblava un babau i un carallot. Vaig aconseguir els papers per guanyar temps.

Recoi! Mare meva! No me'n recordava de res. Odiava amb tota les meves forces als meus companys. A més, els veia allà, rere una cortina, maquinant quelcom més. I de sobte, vaig veure que un d'ells treia un mirallet petit de la butxaca i intentava enlluernar-me amb el focus. Em volien mort. Perquè m'ho feien això?

S'escoltaren les primeres tos de la gent, impacients.

«Au, Diego!», em vaig dir a mi mateix, «digues alguna refotuda collonada o el cap t'acomodarà sense cap mirament».

Vaig improvisar. L'amfetamina del cafè va començar a fer el seu efecte.

«Digues alguna cosa, ràpid, abans que sigui pitjor...». Tot d'una, sorgiren de la meua boca les següents paraules:

– És curiós com hi ha dues paraules que s'assemblen tant: marciàns i marrans. Però la gent diu que no tenen res a veure, i no és així. Els homes verds que van amb platets voladors no són homes. Jo els he vist. Tenen un morro gros i una cua enrinxolada. I mentre ens observen des del cel amb aires de superioritat, van fent «oing oing», una onomatopeia aberrant, que al principi remetia a «el bestiar del corral». Tota una curiositat lingüística que nosaltres hem tergiversat [...].

I vaig acabar amb un gran vòmit.

Vaig sentir aplaudiments de fons, però en realitat eren bufetades per revifar-me.

Quin gran dia!